

og skal gøre det paa en saadan Maade, at de ogsaa faar et Ansvar, der forpligter dem til at nyde dette Gode med den Beskedenhed og den Taktfuldhed, der er nødvendig.

Jeg vil gerne sige til den højtærede Landbrugsminister overfor de faa Bemærkninger, han henvendte til mig, at det, at jeg ønsker, at der skulde komme noget ud af denne Forhandling, det er rigtigt nok, men om det just skulde blive en Lov som den her foreslaaede, om Skovpoliti, det er jeg ikke rigtig sikker paa. Jeg ønsker imidlertid, at der skal komme noget ud af Forhandlingen, og at man maa kunne mødes paa det Sted, hvor vi bør mødes, nemlig saaledes at Befolkningen faar Adgang til Skov og Strand paa en rimelig Maade. Jeg vil nævne, at i min Hjemegn, den vestlige Del af Ribe Amt, har vi kun een Løvskov, som ejes af Stamhusbesidderinde Rosenørn-Teilmann, som, det maa jeg sige her, med en Pietet, som er meget bemærkelsesværdig, har holdt denne gamle Ejendom oppe. Hun har imidlertid lukket sin Løvskov op uden videre for alle, og det vilde være et frygteligt Slag for den store Befolkning i den Egn, hvis den blev lukket igen — det er der dog sikkert heller ikke nogen Fare for. Men naturligvis har Stamhusbesidderinden indprentet Befolkningen derovre, at de maa opføre sig taktfuldt, og det er indgaaet i Befolkningens Bevidsthed, saaledes at de virkelig ogsaa opfører sig taktfuldt og nyder den store Skov paa en saadan Maade, at det er en Tilfredsstillelse for begge Parter. Det er sikkert noget saadant, man skal søge at faa som Resultat af den Forhandling, der føres her.

Det ærede Medlem Hr. A. C. Meyer udtalte, at jeg havde fremsat nogle Bemærkninger — og det er rigtigt — i en privat Samtale med ham i Gaar, at jeg dør havde antydet, hvilken Vej man maaske kunde gaa, og at han for sit Vedkommende gerne vilde medvirke til at drøfte dette Forhold. Jeg mener nemlig, man bør kalde paa Skovejere og søge at faa dem til at lukke op, uden at det skal behøve at koste Samfundet saa forfærdelig meget. Man kan give dem visse Lempelser i forskellige Henseender, som kan gøre, at man faar lukket Skovene op og faar et Forhold til Stede, saa Folk, der kommer i Skovene, bliver opdraget til en taktfuld og fornøjelig Benyttelse. Men jeg kan ikke se, det er rigtigt og rimeligt at gaa med til en Lovgivning af en saadan Art, som her er foreslaaet; det er en Krænkelser af Ejendomsretten i meget stort Omfang.

Endelig vil jeg blot til Slut nævne det

Forhold, som jeg berørte i Gaar, og som efter min Mening stiller Sagen i en meget grell Belysning, nemlig at den Mand, som ejer et Stykke Jord, som han ifølge Loven har Hævd paa, idet han har Loven om Vej- og Markfred fuldstændig for sig, beplanter dette Stykke Jord og tager Fredskovforpligtelse paa sig, fordi han derved faar en lille Hjælp fra Staten. Den lille Skov ligger maaske lige ved hans Gaard, og han har aldrig tænkt paa, at man ad Lovgivningens Vej vilde lukke op og skabe Invasion i denne Skov af Mennesker lige op ad hans Dør, skønt han maaske havde plantet denne Skov just for at have et smukt og fredeligt Tilflugtssted for sig og sin Familie. Saadan mener jeg imidlertid ikke, man kan handle fra Lovgivningsmagts Side. I store Skove gaar det maaske bedre. Men jeg tror, at det vil være muligt at finde et Samlingspunkt, hvor alles Ønsker kan tilfredsstilles, uden at man derved krænker berettigede Interesser. Det er det, jeg ønsker skal ske ved en Lov vedrørende dette Forhold.

**H. F. Ulrichsen:** Jeg skal ikke blot bestræbe mig for at tale kort, men jeg skal ogsaa gennemføre det. — Naar denne Debat har været saa længe, skyldes det jo bl. a. dette, at et Medlem af den højtærede Regering har fundet det passende at slaa ind paa en Vælgermødefaçon, som jeg ikke finder naturlig at anvende i en Debat om et Lovforslag som det foreliggende. Jeg synes, at den Maade, hvorpaa den højtærede Landbrugsminister talte, var en Maade, som kun kunde behage den allersletteste Del af et selv meget daarligt Vælgermødepublikum. Jeg vil i øvrigt sige til den højtærede Landbrugsminister, at naar jeg i mine første Bemærkninger ikke kom nærmere ind paa det Forslag til Skovpolitilov, som han har forelagt, skyldes dette, at hele dette Lovforslag udelukkende er afhængigt af Affattelsen af § 23, og da mit Parti og jeg er imod den Udvidelse af Almenhedens Ret til at færdes i Skovene, som indføres gennem Lovforslagets § 23, er der jo ikke nogen Mening i at komme nærmere ind paa Skovpolitilovens enkelte Bestemmelser. Men jeg vil dog paa Forhaand sige, at der findes Bestemmelser, som jeg i hvert Fald ikke ganske forstaar. Naar der f. Eks. i § 5 tales om, at det skal være ganske særlige Grunde, der skal tale for, at Skoven eller en Del af den skal kunne afspærres, saa finder jeg, at denne Indskrænkning „ganske særlige“ er alt for stor. Med Hensyn til § 6 finder jeg, at hvis Ordensregler kun kan gennemføres, naar der er fremkommet Op-